

Forsvarsministeriet, hvor de skal bidrage til Landets Forsvar, idet de skal foretage saadanne Arbejder, som ikke tager Sigte paa Uddannelse i Vaabenbrug, og som skal gøres af almindelige værnepligtige. Der- som Fremgangsmaaden ikke bliver denne, gør man Æret mod adskillige af de Men- nesker, der ellers bliver fri for at blive indkaldt til Militærtjeneste. For hver Militærnægter, der bliver pillet ud af Hæ- ren og Flaaden og sat ind under den civile Administration, skal der træde en anden ind i hans Sted, thi Hærloven inde- holder bestemte Regler for, hvor meget Mandskab der skal uddannes ved de for- skellige Vaabenarter, saa at det bliver en Art Stillingsvæsen, man her paa ny vil indføre, men en egen Art Stillingsvæsen, som har den Fordel for Militærnægterne, at de bliver fri for at leje vedkommende, der skal træde ind i Stedet for dem, naar de gaar fra Krigsministeriet over under den civile Administration.

Jeg ved vel, at Grundlovens oprinde- lige Paragraf angaaende Værnepligt ikke lød paa andet, end hvad der ved den ende- lige Vedtagelse blev indsat om, hvad „Lo- ven foreskriver“, men det er denne Til- føjelse om de nærmere Bestemmelser, som Loven foreskriver, man har henholdt sig til, og som man mente berettigede til at gøre det muligt for Militærnægtere at slippe helt for Militærtjeneste og gaa over til civil Tjeneste. Da denne Bestemmelse blev forelagt den grundlovgivende Rigsfor- samling, spurgte J. A. Hansen under For- handlingerne, hvad der var Meningen med denne Tilføjelse. Han siger: „Det er mig ikke ganske klart, om Udvalget i Moti- veringen af sit Forslag til en Tilføjelse til nærværende Paragraf har tænkt sig at ville holde Vejen aaben for Stillingsvæse- net. Jeg har ved at lægge Mærke til dens Motiver ikke ret kunnet forstaa det, thi det hedder, at Paragraffen efter Udvalgets Formening ikke kan have tilsigtet, at den personlige Værnebyrde i lige Grad og paa lige Maade skulde affordres alle vaaben- føre Mænd. Den paalægger altsaa alle den personlige Pligt at bidrage til Fædre- landets Forsvar, men for saa vidt den gør det, vil det foreslaaede Tillæg ikke kunne holde Vejen aaben for senere Bestemmelse i modsat Retning. Det var derfor, jeg øn- skede, at den ærede Ordfører vilde udtale, om Udvalget har forstaaet det saaledes, nemlig at den personlige Værnebyrde skal være fælles for alle Statsborgere, omend dets Tilføjning vedtages“. Hertil svarer Ordføreren, og det beder jeg ærede Med-

lemmer lægge Mærke til: „Det forekom- mer mig, at den ærede Rigsdagsmand, som nys talte, bragte Spørgsmaalet i Forbin- delse med Spørgsmaalet om Stilling, og jeg kan da svare, at det netop har været Udvalgets Mening, at dette Spørgsmaal maatte lades aabent. Efter vor Formening har det kun været Udkastets Mening med § 76 at give den Regel, at der ikke var nogen, der kunde præterendere at staa al- deles udenfor at bidrage til Fædrelandets Forsvar gennem Værnepligtens Udførelse; men hvorledes denne Pligt, som paahviler alle uden Hensyn til Klasser, Kaster, skulde opfyldes, har det ikke villet bestemme, og dette Spørgsmaal have vi, som vi have ment med Rette, ladet aabent for den fremtidige Lovgivning“. Vi kommer ikke i Strid med denne Grundlovsparagraf ved at vedtage Mindretallets Ændringsforslag, som gaar ud paa, at disse Mennesker skal forblive under Militæretaten, være under- kastede militær Disciplin og Arbejde inden- for Militæretaten, selv om de fritages for det, som strider mod deres Samvittighed: at lade sig uddanne i Vaabenbrug. Der- imod forekommer det mig, at man gaar bort fra Grundlovens Bestemmelse, naar man overfører de saakaldte Militærnæg- tere til et Arbejde under Civiletaten og helt unddrager dem fra personligt at bi- drage til Fædrelandets Forsvar. Og der- som man fritager dem for dette sidste, er jeg bange for, at det næste Skridt bliver, at de heller ikke vil betale Skat, da det ikke kan undgaa deres Opmærksomhed, at mange Millioner Kroner af dem, der svares i Skat, bruges til militære Foran- staltninger.

Ved den foreslaaede Lov aabner vi Sluserne for mange forskellige Udslag af Militærnægtelse, og det mener jeg, man undgaar, naar man beholder Militærnæg-terne indenfor Militæretaten og lader dem udføre et Arbejde der, hvad enten det nu sker ved Sygeplejen eller ved Arbejdstrop- perne eller eventuelt ved Orlogsværftet, eller man ansætter dem som Kokke eller Ordonnanser, eller hvad man overhovedet kan finde paa — der er saa mange. Hver indenfor Militæretaten, som det forekom- mer mig, disse Mennesker kan udføre, uden at det paa nogen Maade kan komme i Strid med deres Samvittighed. Derfor stiller Mindretallet følgende Forslag til en ny Affattelse af § 1: „Værnepligtige, for hvem Uddannelse i Vaabenbrug er ufor- enelig med deres Samvittighed, kan af Forsvarsministeren indkaldes ved Sund- heds- eller Arbejdstropperne, Orlogsværft-